

מסרים לכלל...

בעריכת הרב נחום גמליאל

לקח מהפרשה,

'ככל אשר עשה אתכם במצרים לעיניכם' (א', ל')

באחת משיחותיי עם פסיכולוג בכיר מבית הספר לרפואה הוכחתי לו את מידת רחמנותו של הקדוש ברוך הוא על עמו ישראל ואיך דאג בעת צאתם ממצרים לסלק מהם את כל הטרואמות שנשארו בהם אחרי שנים כה קשות של עבודת פרך.

זכורני שבעת מלחמת המפרץ ראיתי יהודי אחד, שכאשר שמע את האזעקות פרץ בצעקות: 'הגרמנים באים, הגרמנים באים...' העומדים מן הצד הביטו עליו כעל אחד שנטרפה דעתו, אבל הסיבה לכך הייתה פשוטה מאוד יהודי זה חווה את כל מאורעות השואה על גבו הטרואמות נותרו בו כצלקת פתוחה. וכששמע את האזעקות התעוררו בו כל החששות והפחדים של אז, עד שהיה בטוח שהגרמנים נכנסו לעיר.

האור החיים הקדוש בפרשת בשלח מוכיח שבעת שעם ישראל יצא ממצרים דאג הקדוש ברוך הוא לסלק מהם את כל הטרואמות שהיו להם. סילוק הטרואמות התאפשר בכך שהקדוש ברוך הוא גרם לכך שכל יהודי ויהודי הכיר את המצרי שהשתעבד בו, ולפני שטבע בים אמר לו מדוע עשית לי כדבר הזה, וצווה על כלבו לאכול את היד שהשתעבדה בו וכו' וגם לאחר מכן מובא שהים פלט את כל המצרים המתים כדי שעם ישראל יראה שלא נשאר מהם אחד. וכל זה היה כדי לסלק מעם ישראל את כל הטרואמות משנות העבודה במצרים כי הדברים האלה כאשר המשועבד מכה את מכהו ונוקם בו מוציאים ממנו את כל הזיכרונות הלא טובים וכידוע בתורת הפסיכולוגיה.

(טובך יביעו)

ליראת שמים

יהונתן בן שלום / נהוראי בן נאווה / מלאכי בן נאווה / ידידיה בן נאווה / אחיה בן נאווה
נאווה בת מרים / טוהר בת נאווה / נעמה בת נאווה

פינת חזל"כ

דברים האסורים בתשעה באב:

בתשעה באב אסורים כמה דברים:

אסור לאכול, לשתות, לרחוץ במים (אפילו חלק מהגוף), למשוך שמן או משחות קוסמטיות על הגוף, לנעול נעלי עור, ואסורה קריבה לאישה. בנוסף אסור לעשות גם את הדברים שאבל אסור בהם. (גם נשים בהריון ונשים מניקות הבריאות) חייבות לצום בתשעה באב.)

הפטורים מהצום

& נשים בהריון או מניקות שהרופא אוסר עליהן לצום בגלל בעיות רפואיות.

& חולה (אפילו שאין בו סכנה) שהרופא אוסר עליו לצום.

& יולדת עד חודש אחר הלידה.

& ילדים לפני גיל בר/ בת מצווה.

הפטורים מהצום ינהגו באופן הבא:

. יאכלו רק מאכלים פשוטים וימנעו מאכילת מטעמים. (גלידות ממתקים..)

. לפני האוכל נוטלים ידיים (את כל כף היד) כמו בכל השנה.

. אחרי האוכל יברכו ברכת מזון רגילה. לא מוסיפים שום הוספה בברכת המזון.

מוצאי תשעה באב

א: סוף הצום: 15: 8 בערב.

ב: מברכים ברכת הלבנה במוצאי תשעה באב, ורצוי לטעום משהו לפני ברכת הלבנה.

ג: יש המחמירים שלא לאכול בשר ולא לשתות יין עד יום רביעי בצהרים

ד: אשכנזים מחמירים גם בתספורת, כיבוס וברכת 'שהחינו' עד יום רביעי בבוקר,

מנהג תימן לאכול בשר מיד במוצאי תשעה באב.

לרפואת ליז בת חנה וללידה קלה

מהרהורי אימא שהבן שלה מתחתן / חלק ב'

כמה פעמים רצינו לקרוא סיפור לילד ודחינו למחר? כמה פעמים רצינו לדבר עם הילד שיחות אישיות ודחינו למחר? כמה פעמים רצינו ליהנות מהילד, לצחוק, לטייל איתו, להרכיב אותו על הכתפיים, לטייל אתו בשדות, לקטוף תאנים מהעץ לבדוק ולאכול בהנאה ודחינו למחר? ופתאום אין למתי לדחות. הילד הקטן שדחינו למחר... נהיה גדול ועומד לפני החתונה. ואני רוצה להגיד לו בני! כשיהיו לך בע"ה ילדים, אל תדחה שום כף בגידול שלהם למחר, כי המחר יצטרף לימים וחודשים ושנים, ופתאום תמצא את עצמך מחתן אותו...

גם מכס אני מבקשת: אל תדחו למחר. תיהנו מכל יום ומכל רגע בגידול הילדים. הזמן עובר כל כך מהר! עצרו! הפנימו את החוויות שלא יחזרו לעולם. אשמח לראות אתכם בחתונה. בהצלחה! ושבת שלום שושנה

סיפור לשבת

זמן רב הקדיש רבי חיים מצאנז לצרכי צדקה. לבד מכך שהרבה לתרם מכספו שלו, נוהג היה לחזר על פתחי נדיבים ועשירים בעיר ברודי ולקבץ כספים לצרכי הכלל והפרט. רבי חיים הקפיד שלא ללכת יחידי, שכן אמרו חכמינו (בבא בתרא, ח): "צדקה נגבית בשניים". לפיכך, תמיד כשהלך לאסוף צדקה היה נלווה אליו אחד מראשי הקהל או מעסקני הצבור של ברודי באחד הימים וצאו רבי חיים ואחד מעסקני העיר לאסוף עבור יהודי מונקבדי ברודי, שיכרד מונקסיו ונדרש סכום גדול לשקומו ולשפור מצבו. נכנסו השניים לביתו של עשיר ובקשוהו לתרם סך חמש מאות זהובים. "האם זוהי תרומה לצרכי הצבור או למען יחיד?" שאל העשיר. ספר לו רבי חיים, כי אוספים הם סכום של כמה אלפי זהובים למען אחד מונקבדי העיר שיכרד מונקסיו וזקוק עתה לסיוע רב. "ומייהו הנכבד הזה?" שאל העשיר בסקרנות. "איננו יכולים, פמובן, לגלות את שמו", השיב רבי חיים, "אך עליך להאמין כי זהו אדם נכבד וחשוב". אינני מטיל, חלילה, ספק בדברי הרבי, החזיר העשיר, "אך אם דרוש סכום של כמה אלפי זהובים, אין ברצוני שהרבי יטרח רבות באסופו. מוכן ומזמן אני לתרם אלף זהובים למען אותו אדם נכבד, אך מוכן שעלי לדעת למי אני נותן את כספיי". דבריו של העשיר מצאו מסלות ללב העסקן שגלגה אל רבי חיים. סבור היה אותו עסקן, כי פדי לקבל סכום כה גדול, כדאי לגלות את שם הנכבד. אך רבי חיים היה נחוש בדעתו: "אותו אדם, היה עד לפני זמן מה, פזרן לדברים שבצדקה. עכשו ירד מונקסיו והורע מצבו, והוא עצמו זקוק לעזרה, אך אין בדעתי לגלות את שמו". הדברים הגבירו את סקרנותו של העשיר. הוא פנה אל רבי חיים: "מתוך דברי הרב מסתבר כי אותו אדם נכבד הוא אכן אחד מחשובי עירנו. מוכן אני לתרם למענו מחצית מן הסכום הנחוץ כדי לחלצו מן המצר, אך זאת בתנאי שאדע למי אני נותן". העסקן שגלגה אל רבי חיים ניסה להשפיע עליו שישכים לגלות את השם, בתנאי שהסכום המבטח ינתן מיד ובהבטחתו שלא לגלות את שמו של הנכבד... ואולם, רבי חיים עמד על שלו כצוק איתן. "יודע אני להעריך את נדבת לבבך", אמר לעשיר, "אך כבודו של אותו נכבד שיכרד מונקסיו יקר בעיני שבעתים. גם אם ינתן לי מלא הסכום הנחוץ – לא אגלה את שמו". דבריו התקיפים והנחושים של רבי חיים הרשימו את העשיר. הוא הרבין את ראשו ובקש מהרבי להפנס עמו לבדו לחדר מיוחד. נענה רבי חיים לבקשה, וכשנכנסו לחדר פרץ העשיר בבכי: "רבי! גם אני ירדתי מונקסיו והפסדתי את כל כספיי. ידעתי כי דאגה בלב איש ישיחנה' – אך לא ספרתי לאף אחד על מצבי הגרוע, מפני החשש שמא יתגלה הדבר ואהיה ללעג ולחרפה. ועתה, כשהרבי בא לביתי לבקש תרומה למען איש נכבד שיכרד מונקסיו ולא רצה לגלות את שמו – החלטתי להסיח את צערי ונדאגותי באזני הרב. "אודה ואתודה, לא מתוך סקרנות תבעתי לדעת מי הוא אותו אדם נכבד, רציתי לדעת עד כמה יכול אני לבטח ברבי, שלא יגלה לאיש על דבר מצבי החרוק. "יסלח לי מורי ורבי, על שהעזתי להעמידו בנסיון... חביב אני לספר לו כי כל כספיי ירד לטמיון, הפכתי לעני ואביון, ואם הרבי לא יעזר לי – אין כל דרך לפני אלא לטל את תרמילי ולחזר על הפתחים"... על שיחה זו לא ספר רבי חיים לאיש. לא חלפו ימים רבים ושוב יצא הרבי להתדפק על פתחי נדיבים, הפעם כדי להציל את העשיר מעני וחרפה. ואכן, בעזרת ה' הצליח לחלץ גם את האיש הזה מן המצר. רק לאחר הסתלקותו של רבי חיים ספר אותו עשיר את המעשה, שאיש לא ידע עליו במשך כל השנים...